

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 39.

V Ljubljani, v sredo 18. februarja 1885.

Letnik XIII.

Nekaj o narodnem gospodarstvu na Notranjskem.

(Dalje in konec.)

Goveja živinoreja, o kateri na prvem mestu govorim, je na Notranjskem še malo razvita, to se pravi, malo popolna gledé umne živinoreje. In vendar razmere niso ravno neugodne, vsaj splošno ne; niti one, ki pogojujejo množico živine, niti one, pod katerimi se goved prodaja. Komur so okolnosti znane, vé, kako lahko kmet pri nas v denar spravi živinče. To je popolnoma umljivo. Kajti lega Notranjske je taka, da ne manjka nikdar kupcev. Prvič mejimo na Laško, iz katerega prihajajo vsako leto trgovci sem v Avstrijo po blago, se ve da tje, kamor je najbližje. In to je Notranjsko. Drugič smo v bližini večjih mest, kakor Trst, Gorica, Reka, kar je posebnega pomena. Za kmeta je zmiraj dobro, če ima pri rokah kraj, kjer lahko prodaja blago, prodaja celó tisto, kar bi mu sicer doma ne vrglo veliko. Trst gotovo veliko povziva ali konsumuje debele živine, ravno tako Gorica. Ali ni tedaj velevažno, da bi se pošiljala živina v te mesta le iz okolice, to je z Notranjske, ktera njim leži ravno za hrbtom. Namesto da se uvaža ogerska goved skoz naše meje na jadransko morje, bi naši živinorejci, ki so tolikanj bližje, gotovo lahko zalagali Trst z domačim blagom. Zveza med Trstom, med Gorico in pa notranjskimi pokrajinami je že zdaj precej tesna. Iz bližnjih vasi, toda ne samo iz bližnjih, ampak tudi po šest in še več ur daleč znosijo vse na Tržaški trg. Tjekaj pošilja naš kmet teleta, prodaja sadje, zvozi kuretnino; Trstini zopet pokupijo vsako leto dokaj krav, ter jih odvedejo v Trst, in ravno tako Vipavci, katerih se na notranjskih sejnih nikdar ne manjka. Toda, akoravno je ta zveza precej napeta, manjka vendar pravega podjetniškega duha, kateri bi kupčijo še zdatneje povzdignil. Zlasti mlekarstvo, ko bi bilo prav urejeno, bi zamoglo donasati veliko koristi našemu kmetu. Iz mnogih krajev, posebno onih, ki ležé pri železnici, bi se lahko sveže mleko

pošiljalo v Trst. V Filadelfijo in Novi Jork v Ameriki vozijo mleko po 10 in še več ur daleč, in blago ostane nepokvarjeno. Da, imajo celo naprave, da se tisti čas, ko se pelje mleko ob enem tudi dela surovo maslo, tako, da pri oddaji nakladajo mleko, razkladajo pa surovo maslo. Mleko denejo namreč v sode, ki so na odprtih vozeh tako nastavljeni, da se lahko sučejo okoli svoje osi. Zunaj imajo sodi nekake lesene perutnice, slične onim pri mlinih na sapo. Vsled sapinega pritiska toraj, ki je tolikanj večji, kolikor hitreje teče hlapec, se začne sod vrtiti. V sodu pak so tudi lopate, ktere mešajo med vrtenjem mleko. Tako naredé surovo maslo brez truda in brez posebnega dela, in blago je vrh tega jako izvrstno. Se ve da, to je v Ameriki, a mi smo v Avstriji, na Kranjskem, in sicer na Notranjskem, kjer smemo zaupljivo pričakovati, da pri nas ne bomo nikdar tako delali svojega masla.

Toda nekaj se dá vse eno narediti, nekaj izboljšati pri našem mlekarstvu, samo, da bi se kdo resno poprijel dela. Ali pri prostemu kmetu to ni mogoče, ker se potrebuje precej orodja, katerega si brez denarja ne more napraviti. Drugič pa tudi ne veljá za malo rabo čisto nove poskuse napravljati. Ali skupno, v zvezi z drugimi bi se dalo kaj doseči; kar ne morejo posamezniki, to lahko naredé taisti poposamezniki združeni v eno skupino. Zato naj bi ustanovljali mlekarske zadruge. Vsak začetek je težak, ravno tako tudi tukaj. Ali oplasiti se ne smemo precej, se skoraj ne moremo, če vidimo, kakove vspehe so dosegle do sedaj enake naprave. Ne samo, da se dobi več masla ali sira ali kaj drugega, izdelek je tudi veliko boljši, ker napravlja ga le večša roka. Da se tako snažno in čisto blago potem lažje in dražje proda, mi skoraj ni treba povdarjati.

Kakor v umni živinoreji, tako imamo še drugej skrit lep zaklad denarja, katerega še dozdej nismo poznali, ali ga nismo hoteli poiskati, to je sadjarstvo. Sadjarstvo na Notranjskem [ne stoji niti na srednji stopnji, izvemši rodovitno Vipavsko dolino. In vendar se dá tudi tu kaj pomagati, se mora na boljše obrniti. Koliko lepega sadja bi se tu ali tam

lahko pridelalo, n. pr. češpelj na Pivki in v Platinjski okolici. Marsikje [se jih že zdaj precej pridelava, toda kmetje si jih ne znajo v prid obrniti, ali jih tudi ne morejo. Zlasti zato ne, ker nimajo nobenega voditelja, kateri bi jih podučil, kako in kaj morajo delati, da bodo od sadjarstva res kaj dohodkov imeli. V Slavini, v Kalistrovi domovini, so menda od pokojnega Pivčana ustanovljene štipendije, nekatere za umne živinorejce, nekatere za sadjerejce. Res lepa misel od pokojnega bogataša, da je i tu sem založil nekoliko tisočakov, kamor bi jih sicer malokateri. Reč je jako koristna. Kajti na ta način dobi kmet več veselja kaj nasaditi, ali cepiti, ali drugače skrbeti za svoj vrt, ker vé, da mu za vse to pade v žep nekaj novcev. Tako se pa navadno izgovarja, se ve da zanikeren gospodar: Kaj bom sadil, Bog vé, kdaj bi jaz imel kaj vžitka od tega; za druge pa ne bom delal. Žalostno sicer, a vendar resnično! Zakaj sem to omenil? Zato, ker bi morda še kdo hotel posnemati Kalistra, ali vsaj, če ne ravno v taki meri, vendar kolikor mogoče podpiral naša sadjarstva. Od domače strani se do zdaj zato še ni veliko storilo.

Res, koliko denarja bi lahko za sadje dobili, ko bi se v vrtnarstvu bolj poprijeli, koliko goldinarjev bi priromalo lahko v naš žep, ktere zdaj spravljajo drugi. Iz spodnjega Štajarja gre vsako leto na tisoče mernikov jabelk v Trst in naprej čez morje. Vse to sadje gre skoz našo deželo. Ali bi ne mogli toraj mi pošiljati ovočja v Trst, mi, ki smo tolikanj bližji pomorskemu obrežju? Ne mar za ravno tisto ceno ali pa še ceneje? Gotovo lahko! Ker Štajarska je vendar precej dalje od Trsta, kakor Notranjska ali sploh Kranjska. Če bi tudi za tisti kup prodajali, kakor Štajarci, nam ostane vendar tisti denar več, katerega morajo uni dati za vožnino od kranjske meje, pa sem do Rakeka, Postojne itd.

Toda sveže prodajamo jabelka, posebno one, ki se dolgo vzdržé; drugega sadja, n. pr. češpelj, ne moremo tako oddajati. To je treba sušiti. Da, posušiti, toda ne, kakor je sušé nekteri naši posestniki. Iz taci sušilnic, kakoršne so večinoma do zdaj

LISTEK.

Kaj človek skusi, ako peš na Dunaj gre.

(Dalje.)

Dvanajsti dan.

„Bog zná, kaj bode pa danes kaj za „pôtno torbo“? — si prigovarjamo, ko smo se na jutro po Dunajski „vštimali“ in smo bili „kakor bi nas bil iz škatljice vzel“, — se vé, sosebno jaz v svojih zakrpanih hlačah, vsled katerih sem moral vedno suknjo zapeto imeti, da bi se ne bilo komu posrečilo najti onega belega kosa, od katerega sem — nam znani žepni rivec odrezal, — ter stopamo po stopnjicah, premišljeva, na katero pot bi po današnjem sporedu v prvo vkrenili.

Kmalu smo gotovi, in napotimo se proti ogerski meji; ime onega kraja sem pa pozabil; to nič ne škoduje k moji pripovedki, ko hočem povedati, kaj sem tukaj „pobral“ za mojo torbo.

Komaj se dobro razgledamo, že — vidim pravega Madjara; vidim jih še več, moških in žensk; imeli so ti Madjari svoje volovske „ekvipaže“, so toraj morali kupovati ali prodajati. Ko prvega

vgledam, kar na njem — na njegovi obleki običi moje oko; jako so mi dopadle njegove hlače, bele so bile, platnene so bile, a široke tudi za najhujo silo. Kaj pač so „kranjske“ hlače proti njim!

Da, da! vidim ga, hrabrega sina Arpadovca! In kadar vidim ali ogledujem katerega pravih Arpadovih podanikov, mi skoraj redno, ali vsaj pogosto na misel pride pravljica, — ali pa resnica, ne vem, — o tih hrabrih sinovih. Smem li častitim bralcem zapisati ono pravljico ali resnico? Upati hočem, da mi nihče slavnega občinstva ne bo za zlo všteval, ako zapišem staro ali morebiti mlado pravljico, ali celó narodno blago. Taka-le je:

Bila je vojska; tudi ogerski polki so bili v vrsti hrabrih avstrijskih vojakov. Vojaški Arpadovci že težko pričakujejo časa bitke. Tukaj je! Že gromi, že doní, že se vojna pomika v ogenj; tudi polk, v katerem služi vojak, ki silno silno hrepeni po ognji, dobi povelje: „Naprej!“ — Veselje se vname, v srcu tega vojaka; ves srečen je in gotov sijajne zmage; pa vendar — moli, morebiti zadnjikrat; in kakó moli? Tako-le moli: „Gospod Bog! Gospodar vojnih trum! Prosim te, nikar ne pomagaj nam! Pa tudi sovražniku našemu nikar ne pomagaj! Ampak pripusti nas vse samim sebi; samo gledaj

na nas iz svoje nebeške višave, in — videl boš, gledal boš Madjara, — ter prepričal se bodeš, kaj on v vojni zná!“ — Če je pravljica, ali je pa resnica, ne vem; le toliko vem, da sem o tej vojni molitvi slišal.

Dalje in dalje opazovaje — srečamo našega nekdanjega Ljubljanskega profesorja, ki je pa ta čas na Dunaji že penzijo vžival, — gospoda Petra Petruzija. Ha! To je bil gospod vesel, ko ga pozdravimo! — Hú! hú! — se obrača od enega do drugega, in nam kaj gorko stiska roke, ko mu povemo, kaj išemo tukaj po Dunaji. „Meine Schüler! Meine Schüler!“ kliče, — mi pa z lepim odzdravom gremo dalje vsak svojo pot.

Na tem našem potovanju in ogledovanju pa nam nekdo odločno in precej „trdo“ kliče, da na njega nikakor ne smemo na Dunaji pozabiti; — in neprenehoma kliče: „ker ste me spravili na Dunaj, me pa na Dunaji tudi preživite!“ — in nam s takim glasom zapovedovalno vznemiruje drugače mirno srce. Ni nam bilo tedaj drugega storiti, ko vstreči sitnežu: želodec.

Kmalu smo edini, kje bomo sedli za mizo. Hvala Bogu! — že sedimo; tudi naročili smo že; gospod krčmar nas vtolaži, da koj koj dobimo

v navadi, lepega sadja ne moremo dobiti. In takega je nam vendar za kupčijo treba. Paziti se mora, da ne diši po dimu, da obdrži kolikor mogoče notranjega soka, in da je tudi po zunanje lično: tako sadje bo vsak rad kupil in tudi dražje plačal. Sličnih uspehov pa z našimi starimi sušilnicami ne moremo doseči, ker dim prid^o preveč v dotiko s sadjem. Umnega gospodarja dolžnost je tedaj, da si omisli boljših, popolnejših sušilnic po novejših iznajdbah. Ali če denarja ni, kako si morem pomagati? Vse te reči gotovo precej veljajo, več kakor prejšnje majhne in zastarele naše sušilnice. Tudi tu se lahko rešiš iz zadrege. Pogovori se s sosedom, z enim, z dvema, z več gospodarji v vasi: Tako in tako je. Taka-le sušilnica bi bila prav primerna za naše kmetije. Toda sam si jo ne morem napraviti, dajmo, zložimo vsak nekaj skupaj in potem bomo skupaj sušili. Tako je prav, tako delajte skupno in v tovaršiji, in več bote mogli storiti, kakor pa posamezni. Na ta način naj bi se napravile občinske večje sušilnice, ktere bi vsem potrebam zadostovale. Take, n. pr. kakoršne ima grof Attems na svojih posestvih pri Gradci, in o kterih je bilo pretečeno leto brati v „Novicah“. Sicer so precej drage, ali skupno bi se dala tudi ta zapreka odstraniti. Priporočati so te sušilnice tem bolj, ker so jako izvrstne, prav za prav ameriška iznajdba, ki se je pred nedavnim časom priselila v Evropo. Tako bi s časom tudi naše blago lahko dobilo kaj veljave, ktere do zdaj nima.

Nazadnje naj tedaj še enkrat omenim, da moramo zmiraj in povsod iskati novih dohodkov, delati tujim konkurentom nasproti prizadevajoč si, da ne zaostanemo za njimi, marveč ž njimi vred hitimo dalje k večji popolnosti in dovršenosti. Le potem, če v boji zmagujemo, se moremo vzdrževati, izboljšati naše gmočno stanje, se ogniti one revščine, ktera že zdaj nadleguje našega kmeta in mu preti še nadležnejša postati. Toda ne čakajmo tega trenutka, delati se mora prej, prej, dokler nevarnost ne vzkipi na vrhunec; kajti po toči ne pomaga zvoniti in po ognji ne na pomoč klicati. Celó naše gospodarsko delovanje naj bo toraj tako vravnano in naperjeno, da se bomo vedno bolj in bolj oprostili vseh onih faktorjev, na ktere smo še sedaj navezani, brez kterih ne moremo shajati; ter osvobodivši se jih se postavili na lastne noge, kjer zamoremo samostojno, neodvisno in uspešno razvijati moči svoje. Ali drugače rečeno, gledamo naj, da bomo manj ko mogoče kupovali, več ko mogoče prodajali: to je glavni pogoj k napredku in zboljšanju naše gmočnosti. Da se pa zamore to goditi, gospodariti je treba umno, iskati si novih virov, od koder je mogoče dobiti denar, virov, kakor so ravno živinoreja in sadjarstvo. Želim, da bi besede te ne padle na kamenje, kakor mnogo drugih povedanih o tej stroki, marveč obrodile sad. Ti slovenski kmet pa, če boš tako delal in tako gospodaril, potem se imaš v resnici nadjati boljše prihodnosti. —k—

Klic iz Soluna.

V „Slovenca“ smo že naznanili pismo Solunskega škofa Lazarja Mladenova do Brnskega škofa, v katerem prosi Moravce, da pripomorejo k zidanju cerkve, ktero mislijo rojaki slovanskih bla-

govestnikov njima na čast v njihovem rojstnem mestu Solunu sozidati. Ker sv. Ciril in Metod nista samo moravska aposteljna, ampak sploh slovanska in tudi slovenska, veljá poziv v omenjenem pismu izražen tudi nam. Prepričani, da ne bo prošnja prevzvišenega Solunskega vladike glas vpijočega v puščavi, priobčimo jo po njenem celem obsegu.

Lazar Mladenov,

po božji in apostolske stolice milosti škof Satalski in apostolski vikar v Macedoniji, prevzvišenemu gospodu škofu Brnske škofije pozdrav od G. N. Jezusa Kristusa.

Poročilo, ljubi brat, ktero smo ravnokar sprejeli in ktero naznanja, da misliš v nedolgem času v oni pokrajini z največo slavo slaviti smrt sv. Metoda, nas napolnjuje s prirčno radostjo in nas čez mero tolaži. Saj ste nam častiljevi imeni sv. Cirila in Metoda predobro znani, pogosto se glasite iz naših ustenj in noč in dan navdajate naše sree. Kakor sta si ta dva sv. brata kot aposteljna dobrih Moravcev pridobila na Moravskem častno ime, tako sta v Solunu, kjer sta srečno zagledala luč sveta, navezala na-se vsa Solunska srea s presladko vezjo ljubezni.

Ali govorimo naravnost: Macedonci in Bolgari, ktere sta ona dva pripeljala iz temne zmote k luči resnice in jih živila s hrano prave vere, vsi ti jih imenujejo svoje aposteljne in jih ljubijo kot svoje stariše. In zato prosita ta dva oljkina drevesca in dve svetilnici, ki svetite pred Gospodom na zemlji, v nepristanih prošnjah in molitvah božje Jagnje, ki odjemlje greha sveta, da bi se narodi, ki so po hudobiji zapeljive kače padli v pogubni razkol, zopet vrnili v Kristusov ovčji hlev, kterege so zapustili in bi tako toliko prej bil en hlev in en Pastir.

In Gospod žetve je uslišal glas svojih sinov in zdaj se vračajo tisoči in tisoči Bolgarov svobodno k svoji Materi, ki edina more otroke svojega narodja pripeljati v zavetje večne rešitve.

In ravno nedavno — na dan rojstva N. G. Jezusa Kristusa je rodila katoliška Mati (sv. cerkev) na naše veliko veselje zopet nove otroke, ki so pribežali v moje naročje, kakor ovčice k pastirju. Čast in slava bodi vsegamogočnemu Bogu! Nova bolgarska občina je potrkala na vrata katoliške cerkve in da bo kmalo druga po njenem zgledu prestopila v pravo cerkev, trdno upam. Svita se nadalje prav velika nada, da se bodo v teku nekoliko let vsi Bolgari, ki prebivajo v Macedoniji, kakor živi udje povrnili k mišičnemu telesu Kristusovemu.

Ali kaka žalost! Solun, kamor hodijo Bolgari po kupčijskih opravkih in kjer obiskujejo razkolniške cerkve, nima katoliško-bulgarske cerkve! In zato smo sklenili postaviti tu cerkev na čast sv. Cirilu in Metodu, ktere pa, navzlic naši srčni želji ne moremo dodelati, ker nam manjka denarja. Tebe tedaj, ljubljeni brat, ki imaš posebno ljubezen in spoštovanje do sv. Cirila in Metoda, ponižno prosimo, da to veliko delo, čegar namen je čast božja, priporočiš ljubezni svojih vernih ovčic, da po svoje pripomorejo k tako blagemu namenu. V resnici popolnoma opravičeno je, da postavimo sv. Cirilu in Metodu cerkev ondi, kjer sta najprej zagledala luč sveta in kjer sta pretrpela

toliko nadlog in darovala Bogu toliko molitve. In mar niso Bolgari od njih sprejeli vere, slovstva in sploh vsega, kar je dobro in potrebno? Ali nista ta dva brata neprestano in prirčno ljubila tega naroda? Ali nista žrtvovala svojega življenja njegovi omiki? In zato zahteva hvaležnost in pokorščina, da jih v cerkvi, ktero mislimo njima na čast postaviti, na veke častimo in slavimo.

Poln vroče ljubezni do Moravcev je dejal nekoč Ciril svojemu bratu Metodu: „Spominjaj se, brate, dobrih Moravcev“. In zdaj zopet nagovarja Metod Moravce: „Spominjajte se svojih aposteljniov in postavite jima na onem mestu, kjer sta se rodila v njihovo čast cerkev. Spominjajte se bolgarskih narodov, ki imajo isto pismo, s kterim sva učila Moravce.“ O, ko bi vse slovansko ljudstvo, kteremu ti ljubljani brat, angeljska trobenta volje božje, o, ko bi slišalo to Metodovo prošnjo in s tem velikim činom pokazalo svojo vročo ljubezen do svojih blagovestnikov!

Trdna je naša nada, da bomo s pomočjo slovanskih narodov v kratkem položili temeljni kamen tej cerkvi. Bog daj, da bi mogli to že 6. aprila storiti, ko je zapustil sv. Metod ta svet in tako s to novo cerkvijo duševno ponoviti v srei vseh spomin svetih aposteljniov, spomin, ki bo na veke trpel.

Že naprej se Ti, ljubljani brat, iz globočine svojega srea zahvalujem, Ti želim blagoslova, milosti in vse dobro od Boga vsegamogočnega. Milost G. N. Jezusa Kristusa bodi z nami vsemi! Pozdrav.

V Solunu, v naši stolici dne 20. januarja leta Gospodovega 1885.

Lazar Mladenov,
Satalski škof in apostolski vikar
v Macedoniji.

Pristavek. Vredništvo je pripravljeno sprejemati mile darove za cerkev sv. Cirila in Metoda v Solunu, rojstnem mestu sv. bratov. Upamo, da se bo v resnici občudovanja vredna radodarnost našega katoliškega slovanskega naroda tudi tu pokazala, posebno letošnje Metodovo leto. Milodare, ktere odločimo za imenovani namen, položimo na altar katoliške vere, ob enem pa tudi na altar slovanskega rodoljubja. Druge slovanske liste prosimo, da ali pričujoče pismo priobčijo ali pa vsaj svojim čitateljem naznanijo prošnjo bulgarsko-katoliškega škofa Mladenova v Solunu.

Politični pregled.

V Ljubljani, 18. februarja.

Notranje dežele.

Konferenco bodo imeli *avstrijski škofje* na Dunaji v zadevah kongrue 19. t. m. Misel so sprožili škofje, ki so člani gosposke zbornice, da se posvetujejo in skupno postopanje določijo, preden se zadeva izroči gosposki zbornici.

Avstrijski prvi minister *grof Taaffe* praznoval je v nedeljo v domačem krogu 25letnico svojega zakona. Ob 11. uri dopoldne, ko sta se jubilarja najmanj nadjala, pripeljala se je pred palačo cesarska kočija, iz ktere presvitli cesar stopi. Prišel je častitat ministerskemu predsedniku. Pol ure sta se razgovarjala. Cesar se potem odpelje domu, grof

jedi, ktere smo si izbrali iz njegovega jedilnega lista.

„Da bi dobro teknilo!“ — „Blagoslovi Bog!“ — „Bog žegnaj!“ — menjavamo med seboj, ko si že privoščujemo dobro juho. Riž je bil; — v prvi sobi sedimo; in ko mi obedujemo, vstopajo drug za drugim gospodje, ki vsi zavijajo v drugo sobo. Ni dolgo trpelo, in tudi veliko truda ni trebalo, da smo spoznali, v kakšno gostilno smo prišli.

„Ta krčma je pa gotovo izraelska!“ — pravimo; — „sami krivonosni hodijo; glej, glej onega-le, ravno tak je, ko oni Abraham z zlatnino ob času Ljubljanskega sejma!“

„Kaj pravita?“ prične „Dunajčan“ France — ali bi mi jedli in odkosili tukaj, ali ne?“ — ter položi svojo žlico na mizo.

Pač sva se tudi midva nekoliko pogledala, spoznavša, da smo resnično v izraelski družbi; toda, — zdaj si pač lahko ne moremo več pomagati.

Kaj hočemo? — Uteči? — Bog varuj! kajti jud bi nas potem gotovo v temnico spravil. Ali plačati in jed pustiti? — Je škoda denarja, ker Dunaj

je velik in do Ljubljane je še daleč. Sem ter tje toraj premišljujemo, vgibujemo, počakujemo.

„Ali juha nam bode mrzla!“ — pravim naposled jaz, — ter brez strahu pred judi ali judovkinjami segam po riži; saj sem namreč — že skoraj pozabil, da mi je danes Sara pripravila kosilo.

„Ej France!“ — pričem zopet, ko mi juha prav dobro „gré izpod rok“, — „le daj! le daj!“ — le seži po žlici in po juhi, boš videl, da je Izraelka dobro skuhala. Glej! moj krožnik je že prazen!“ — in že položim svojo žlico k počitku. Ali Francetu le ne gré, kar ne gré, on pravi, da mu ni mogoče odločiti se v to, da bi jedel iz Sarine kuhinje.

„Jaz ne bom!“ — pravi slednjič odločno, — „počakal bom, da nam krčmar prinese še „tenstani“ krompir, kakor smo bili naročili; potem bom plačal in — šel bodem kam drugam poiskati si kosila!“

„Kaj bode pa s tvojo jedjo?“ — prašam jaz.

„Kar hoče!“ odgovori; jaz je nikakor jedel ne bom; naj jo potem nese krčmar že nazaj ali naj pa tukaj ostane!“

„To bi bilo pač škoda“, — dostavljam zopet jaz, ki sem „nekaj“ mislil, — „da bi Ti Abrahamu brado redil; saj vidiš, da ima že itak kravžljato, — znamenje, da mu predobro gré!“

„Nič ne dé! — jaz ne bom!“

Ko jaz vidim, da je istina, se slednjič osrčim, spravljam polagoma „svojo robo“ izpod pazduhe in pravim:

„Veš kaj, ljubi moj „Dunajčan“! — Ako bi Tebi bilo po volji, bi — bi — pa jaz Tebe za danes „suppliral“ in bi mesto Tebe dokončal Tvoje delo; smem?“

„A, z veseljem!“ — izgovori, in že — je njegov krožnik v mojem varstvu. Ni trajalo dolgo, in — krožnik je postal „berač“, — „suh berač“, — „vdovec“; — vse sem mu vzel, le njega se nisem „dotaknil“.

Ravno tako sva naredila pri drugi jedi, pri kteri sem jaz zopet jedel za dva; — tako nekako, kakor včasih pri vojakihi, ko tudi marsikterikrat kteri svojemu tovaršu daruje svoj del; — in ko smo svoje delo zgotovili, smo plačali pošteno, vsak čilih 27 novcev.

Taaffe z grofinjo pa v cerkev k sv. Štefanu. Ob poludne prišli so nadvojvode visokemu paru častitat. Tudi iz krogov višega plemstva dobil je mnogo častitek.

Poslednje večje ideje nedavno umrlega kontreadmirala Pauerja v Reki so za **našo vlado v trgovinski politiki** tako imenitne, tako pomenljive, da naj bi se z zlatimi črkami zapisale v spominsko knjigo. Kontreadmiral Pauer je bil v morje, na katerem je ves čas svojega življenja doprinesel, tako rekoč zaljubljen. Poznal ga je in z njim vred vse kraje doma in na tujem. Vedel je toraj prav natanjko, kje bi se še kaj dobilo dalo in na to se je opiral, ko je izrekel in moško zastopal svojo misel: „Avstrija naj ne zakopava svojih milijonov le v železnice dvomljive vrednosti, ki se morda ves čas svojega obstanka nikdar ne bodo splačale, temveč naj dela velike parnike ter naj svojo pozornost na morje obrača! Ondi ji je odprta široka cesta, ktere ni potreba še le meriti, ne odkupovati, ne graditi; ondij je bogastva na kupe, le ponj je treba in ga spraviti domu.“ To so zlate besede, po katerih naj bi se naša vlada ravnala, kar ji je bilo že dostikrat tudi od druge strani nasvetovano. Visoka vlada naj vzame Lloyd v svoje roke, preskrbi naj ga z velikimi in kar je poglavitna reč, s hitrimi parniki in Trst se bo zopet povzdignil in blagostanje po vsem cesarstvu širil. Da moramo poleg razvite trgovinske mornarice tudi primerne železnice imeti, ktere nam dajo opravičeno upanje na svetovni promet, razume se že tako samo po sebi. Takih potrebnih železnic ranjki kontreadmiral ni mislil obsojati, pač pa je imel mož v mislih tiste male železnice, ki so jih nemškoliberalci strankarsko zgradili ter si pri njih vsak svojo grajščino ali palačo zaslužili. Železnice pa sedaj leto za letom po državni pomoči vpijejo, ker nimajo zadosti prometa, da bi vsaj životariti zamogle. Na morje, na morje naj obrne Avstrija svoje oči. Ne mara, da je bistroumni nadvojvoda Maks enake misli imel s svojim — „Miramar“.

Ni je kmalo bolj zavite reči, kakor je paragraf in njegova vsebina, kajti že večkrat smo opazovali in opozorovali, da se taista dá na obe strani zasukati, kakor jo ravno ta ali oni potrebuje. Prečudna je pa pravda, ki jo ima **Dunajski magistrat** s tramvajskim društvom zaradi pomnožitve napeljanih prog tramvaja. Vrhovna sodnija odločila se je za tramvaj in je magistratu prepovedala tramvajsko društvo opovirati pri njegovem podjetji. Tramvaj na to oprt, res delo prične in kar h krati na dveh krajih tir polaga med kamenitim tlakom. Dunaj zaradi tega tramvaj toži zavoljo motenja posestva kar naenkrat pri dveh okrajnih sodnijah. Prva v Leopoldstadtu pripoznala je pravico Dunajski mestni občini, o drugi na Neubauu se še ne ve, kako bode odločila, prej ko ne bo pa ravno tako naredila. Okrajna sodnija je tramvaj obsodila razkopani tlak takoj zopet vred spraviti, kakor je bil poprej in naj se tramvaj skrbno varuje enakega koraka v bodočnosti, kajti stal bi ga vsak poskus 1000 gold. globe. Vrh tega mora pa tramvaj Dunajski mestni občini povrniti 71 gld. 58 kr. sodniških stroškov. Tramvaj se bo izvestno pritožil na to obsodbo in bodo stvar zopet do najvišjega sodnega dvora tirali, kjer se bode morala konečno vendar le tramvaju pravica priznati, ako si bode sodni dvor hotel dosleden ostati. Sodnemu dvoru, kot strokovnjaku moralo je že pri prvem odloku znano biti, ali je tukaj motenje v posestvu ali ne; če je, bi ne smelo izreči privolenja, oziroma ne pripoznati prava zgradbe tramvaju, temveč naj bi se mu bila dotična pritožba odbila z potrebno opombo. Radovedni smo, kako se bo ta jako zanimiv slučaj izvršil.

Vnanje države.

Zatiranje Bolgarov po Traciji in Macedoniji še ni ne konca ne kraja ter se morija ne le prav nič ne zmanjšuje, pač pak še vedno raste. Slovanom sovražni dnevniki jo, se ve da, kolikor le

mogoče, vtajiti skušajo, toda ne gré. Mera je prepolna in kjer je prepolno, ondij prekipi! Vedno je še zadosti mož, ki nepristransko opisujejo hudobije in zlodejstva nad ubogo slovansko rajo doprinešena. Od dveh strani pritiskajo na njo. Grki in Turki se tako rekoč poskušajo, kdo bo silnej v zatiranju in imajo vsak svoje dobre vzroke. Turki zatirajo Bolgare iz prirojenega sovraštva do vsega, kar je slovansko in krščansko, Grki pa zopet iz političnih ozirov; le-ti se Bolgarom nasproti v nekakem sličnem položaji nahajajo, kakor so bili svoje dni Egipčani Izraelcem. Bojé se jih, deloma zaradi mnogo večje naravne nadarjenosti, deloma zaradi obilega števila, da bi Slovani Grkov ne spodrinili, ter zato s Turki vred na tiste pritiskajo, da je groza. Posebno žalostno je pa to, da se grško razkolniško popovstvo v cerkvi pri božji službi Bolgarom po robu postavlja. Politične pridige Macedonskega metropolita so vse na to obrnjene, da Grke proti Bolgarom ščejuje, da naj bi jim deželna oblast šole zaprla. Celó o Sultanu se ni sramoval v cerkvi izreči, da naj ga Bog poživi! Ječe po deželi in po mestih so napolnjene z Bolgari, ki nimajo družge hudega na vesti, kakor to, da so rojeni Bolgari. Nasilstvo je posebno po nekaterih krajih tolikošno da so prebivalci vse popustili in zbežali drugam, le da rešijo svoje življenje. Zastopniki tujih velesil v Solunu, kamor so se zatirani Bolgari obrnili, poslali so Galib pašo na preiskavo! Kako bo le slepec sodil o barvah! Saj je vendar znano, da vrana vrani ni še nikdar oči izkljuvala. Kedaj bo bolj, večni Bog vé; sramota pa je, da se kaj tacega v omikani Evropi godi, ktera pa vse mirno gleda!

Ščitarjem jeli so anarhisti že roge kazati, kakor jih bodo prej ali pozneje kazali vsaki državi, ktera jih je mirno gledala ter jim zavetje dajala. Da so že zdavnej zažugali vladno palačo v Bernu z dinamitom razsuti, je znano. Da se jim to ne bo tako lahko posrečilo, kakor si mislijo, je vrjetno, kajti zvezna vlada je nastavila straže okoli in okoli palače. Ravnokar pa, ko so vseh oči na zvezno palačo obrnjene, poskušal je nek anarhist umor z namenom umorjenega oropati. Omenjeni nesrečnik je čevljar in pravijo, da premožen. Minuli teden je bil prišel k temu nek delavec in je rekel, da bi si rad kupil par čevljev. Ko ga čevljar pelje v stransko sobo, potegne delavec bodalo in zbije z njim čevljarju luč iz rok, ter ga začne po glavi sekati. Čevljar skoči neznanosko hitro za neko mizo, kjer je imel spravljeno staro sabljo in jo je tudi vkljubu teme takoj našel. S tisto jel je v temi okoli sebe opletati in je srečno roparju bajonet z njo iz rok zbil. Ta, vidoč, da nima nikakega orožja več, zbeži in duri od zunaj za seboj zaklene, le da bi laglje bežal. Na čevljarjevo vpitje prihiteli so sosedje, da so mu iz kletke pomagali. Po bajonetu, ki je v prodajalnici ostal, spoznali so napadovalca, kterega sedaj iščejo. Anarhist je in ob enem čevljarsk pomočnik.

Na **Francoskem** se bo vpeljala carina na žito, kakor smo o njej že večkrat govorili. Stvar z žebljem še ni pribita, vsekako pa je gotova, saj sprejem ji je obljubljen v obeh kamorah. Nekateri govorniki so se posebno krepko potezali za njeno vpeljavo, ter so vedno povdarjali, da se carina mora vpeljati za varstvo poljedeljstva, ker so vse druge obrtnije krepko zavarovane proti tuji konkurenci, le poljedeljstvo ne in kar je z njim v tesni zvezi, kakor n. pr. živinoreja in pa vinarstvo. Govorniki navajajo potem razne izgledé, ki nas popolnoma na naše kraje in naše razmere spominjajo. Kakor ima pri nas slavna južna železnica dvojne tarife, vsled kterih ena in tista reč recimo iz Siska v Ljubljano ne stane toliko po železnici pripeljana, kakor pa iz kake postaje ki ni v zveznih tarifah, recimo iz Krško-Videmske. Ravno tako premog iz Zagorja, Hrastnika ali Trbovelj od postaje do postaje v Ljubljano od dajan ceneje pride, kakor pa naravnost poslan. Prav tako je na Francoskem. Jarec iz Nemškega v Pariz poslan, plača od državne meje do Pariza le 44½

centimov vožnine; kdor bi ga pa iz Picardije tje kaj poslati hotel, mora plačati 90 centimov in vendar je iz Picardije v Pariz ravno na polovico tako daleč, kakor iz Nemškega tje kaj. Ravno tako plača se od soda španskega vina iz Alicante 35 centimov, iz Cette pa 44½ centimov in vendar je Cette mnogo bližje Pariza kakor Alicante. Govornik pravi po teh pojasnevalnih izgledih, da je skrajna sila, da se škoda, ki se na ta način kmetijskim pridelkom godi, poravna kolikor mogoče s tem, da se ptuje žito s carino, kolikor se dá, podraži, domačemu pa tako k boljši ceni pripomore.

Izvirni dopisi.

Iz Kamniškega okraja, 15. februarja. Kakor je pisal „Slovenec“, da v Ljubljani trgovci niso zadovoljni s pobiranjem daca na žganje po sedanjem načinu, moram povedati, da tudi na deželi niso tisti zadovoljni, kateri kuhajo domače, dobro, vinsko žganje in brinovec, kterega že Valvazor omenja v svoji knjigi, da ga Kranjci kuhajo in potem za zdravilo rabijo. Tudi še sedaj sem ter tje po našem okraju in tudi drugod po Kranjskem marsikje zgoraj imenovano žganje kuhajo mali kmetje, da ložej shajajo, kterega potem na bokale ali litre sosedom ali trgovcem drago prodajajo, pa tudi v Trst in na gornje Štajarsko ga po pošti pošiljajo znancem; po trgovinski poti pa ne gré ta kupčija, kjer brezvestni trgovci žganje radi ponarejajo, tako dobro, da se precej ne pozna od pravega.

Novi dac pa je naše žganjarske kuharje hudo obtežil, dacarji so prišli in jim žganje zapečatili ter povedali, da ga ne smejo prodajati, če daca ne plačajo, manj kakor sto litrov, kjer navadni dac od kake reči se mora že prej plačati in pa da jim morajo naprej povedati koliko se bode žganja nakuhalo. Kdo pa bode vendar natanjčno naprej vedel koliko se bode nakuhalo? Kakor je sad boljši ali slabši, potem se tudi nakuha več ali manj. Pa je tudi tako: če hoče žganjar izvrstno dobrega žganja nakuhati, ga je manj; če pa slabšega, ga za polovico več. Navadno ga pa v našem kraju nikdo v toliki množini ne kuha, ampak le kake par deset litrov, in ga prodá potem večidel na litre, po novi napravi pa so jim roke zavezane. Mi pa ne bomo za drag denar poštenega žganja mogli dobiti, tako je pri novih napravah: mali je zmirom revež. Najbolje, poslano in koristno bi bilo, če bi vlada več davek na žganje in točenje napravila, zlasti pa, kateri vse sorte drozgo prodajajo, ktero s pomočjo špirta napravljajo, ti naj se močno obdačijo, in celó kot navadno blago prepové prodajati, potem bode že nekaj koristilo, drugače nič.

Z Goriškega, 15. febr. Zloglasni člen XIX temeljnega zakona je še le v 18. letu, ni še polnoleten; tedaj ni čuda, da ima še varha, da je pod nadzorstvom skrbne vlade, ki mu ne dovoli, da bi samostojno gospodaril. Ker pa Slovenci menimo, da bi ta 18letni dečko boljše sam gospodaril, nego njegovi varhi, zato smo našim državnim poslancem srčno hvaležni, da so se zopet krepko potegnili zanj, ter tirjali mu priznati polnoletnost, da bo smel gospodariti samostojno tndi pri nas na Slovenskem, kar so mu do sedaj zabranjevali njegovi tesnosrčni varhi.

Ta dan je toraj isti dan, v katerem sem ceneje jedel o poludne svoje kosilo, ko sem na oni debeli četrtki pil dva vrčka pive in snedel en „kifelj“; ali oni drugi dan na Dunaji, ko sem vrček pive dobil za pet novcev. Škoda le, da je takih trenutkov na našem potovanju le malo bilo!

Jaz sem bil toraj za danes že „podkovan“; Anton tudi; France pa ne. Toraj nama pri odhodu iz Abrahamovega šotora reče, naj nekoliko tukaj v obližji potrpiva, da on stopi v kako drugo gostilno, kjer si bode bolj po volji zadostil.

Radovoljno mu pritrdiva; France pa stopi v bližnjo gostilno. On je notri; mi dva zunaj. On čaka, midva tudi; toda razloček med obojnim čakanjem je nam zdaj že znan.

Nisva ravno čakala kake pol večnosti, kar se odpró gostilnične vrata in — France, prav lepo rudeč, vunkaj stopi.

„Si kaj dobro dobil?“ — vprašava z Antonom ob enem, in pričakujeva zadovoljnega odgovora.

Toda najin tovarš ni nič kaj pri dobri volji; še nekako bolj nezadovoljen je videti po obrazu zdaj, ko v prvi gostilni. In po kratkem oddihu

nama odkrije svoje bolešno srce, ter reče: „Tukaj je bila zopet Sara!“

„Ha! ha!“ — se posmehava z Antonom.

„Si tukaj zopet opustil jed, plačal, ter lačen odšel?“

In po kratkem smehu, ki je nam vsim trem prinesel dobro voljo, pravi France tako nekako:

„Gostilna, v kateri sem bil zdaj, je po vnanjem ena boljše vrste; pri elegantni mizi sem se vsedel; natakariča mi brzo našteva različnih stvari; jaz si poslednjič izberem „šnicelj“. Med tem, ko „šniceljna“ pričakujem, zapazim ... bú! bú! ... da sem zopet pri Abrahamu.“

„He! he!“ — se zasmehneva midva.

„Tedaj zopet smola!“ — pravim jaz, — „čudno, da še na Dunaji smola raste, ko nikjer nimajo smrekovih dreves.“

„In kaj si potem storil? Jedel? Zastonj plačal? — Govôri! govôri!“ — hiti Anton.

„Malo britko mi je bilo!“ — pripoveduje France, sladko smehljaje se, — ko zopet padem v izraelsko hišo; toda — za dolgo časa ne morem takó delati, — si mislim — ter urno razrežem, povžijem, plačam in grem.

„Je bil li pa tudi dober tvoj Dunajski „šnicelj“?“

„Prav dober je bil“, — odgovori zopet smehljaje se, — „ker je veljal 80 soldov!“ — „Težko ga bom še to pot na Dunaji jedel!“

In zdaj je bila ta stvar poravnana; in mi nastopimo po svojem sporedu zopet odločeno pot. Dolg je dan na Dunaji, pa še bolj dolge so njegove ulice; — še dalja njegova predmestja. Nikdar trudne noge nam vedno veslajo po Dunajskem tlaku, ki je trd in kurjim očesom ravno tako nepriležen, kakor v Ljubljani. Sem si mislil, da so Dunajčanje kaj na boljsem od te strani, toda prepričal sem se, da nič, čisto nič!

Mirno nam je potem potekel popoldan in večer; mirnim korakom smo prišli v pozni noči tudi mi v „naš“ hotel; Anton nas je bil skoz razne ulice pripeljal domú, kakor po navadi; jaz nisem nikamor drugam našel, ko v posteljo.

Tudi današnji večer storim tako; in iz postelje vošim za danes: „Lahko noč!“

(Dalje prih.)

Razvedril se nam je obraz, ko smo brali dr. Tonklijev govor v finančnem odseku dne 30. jan. Krepka beseda na pravem mestu! Ali nas ima vlada za tako priproste, da meni, mi se bomo za njo navduševali pa molče prenašali preziranje naše narodnosti? Ako tudi člen XIX še ni polnoleten, pa narod naš je polnoleten. Krepko tirjanje izvršitve narodnih pravic od strani naših državnih poslancev naredilo je na nas najboljši vtis. Ne zbiramo se sicer na zборе in ne pišemo poslancem častitek, in priznalnih pisem, ali naj bodo zagotovljeni, da v srcu občutimo gorko zahvalo. Pravica naj pride na vrh! Enakopravnost na papirji nam tudi Bachi in Auerspergi niso odrekovali, ali od sedanje vlade smemo vendar kaj več tirjati; menda tudi djansko izvršitev postav, ktere so nam dale na papirji nam sovražne vlade.

Domače novice.

(Včerajšnje naznanilo) imenovanja prečast. g. dr. Kulavica za kanonika „ad baculum“ je bilo pre-zgodno, ter je prišlo po nesreči v list.

(Tržiški c. kr. okrajni sodnik), gosp. Klemen Mosche, postal je svétinski tajnik pri c. kr. okrožni sodnji v Rudolfovem.

(Prestavljen) je c. kr. okrajne sodnije pristav, g. Josip Kovač, iz Metlike v Velike Lašice, službo bo pa opravljal pri c. kr. okrožni sodnji v Rudolfovem. Na njegovo mesto v Metliko pride c. kr. pristav g. Anton Brumen.

(Predavanje na korist „Narodni šoli“.) „Literarno-zabavni klub“ sklenil je v svojem jour-fixu dne 3. januarja t. l., da se priredi letos v postu tri javna predavanja na korist „Narodni šoli“. Oglašili so se tedaj takoj trije gospodja člani, da prevzemo predavanja; in sicer si bode g. dr. Bleiweis vitez Trsteniški izbral gradivo iz svoje bogate psihiatrične prakse, g. prof. Senekovič bode predaval „O elektriki“, g. dr. Janko Babnik pa O „slovanski ženi“. V slednjem jour-fixu pa se je določil čas tem predavanjem in sicer bode predaval g. dr. Bleiweis vitez Trsteniški dne 15. marca, g. prof. Senekovič dne 19. marca in dr. Janko Babnik dne 25. marca. Gg. Bleiweis-Trsteniški in dr. Babnik predavala bosta v dvorani Ljubljanske Čitalnice, g. prof. Senekovič pa v dvorani ljubljanske realke; slednje predavanje bode zaradi tega v realki, ker bode g. profesor svoje predavanje spremljal s praktičnimi poskusi, prenašanje aparatov pa bi bilo nadležno. Cena vstopnicam k predavanjem ostane ista, kakoršna je bila prejšnja leta. Tako se bode zopet za nekoliko svotico pomnožila ne prepolna blagajnica prekristnega društva „Narodne šole“ ter se mu omogočilo vspešnejše delovanje nasproti tujemu društvu.

(„Sokolova“ maškerada) je bila sinoči svojega dobrega imena popolnoma vredna. Ni bilo sicer tolike gnječe, kakor druga leta, toda, kar in kolikor jih je prišlo, bili so fine gospice, gospe in gospodje. Izmed dostojništva videli smo ondi gg. deželnega predsednika barona Winklerja, deželnega glavarja grofa Thurna, več mestnih odbornikov s svojimi soprogrami, mnogo častnikov in lepo število živahne mladosti, ki je bila videti kakor nežni dihi divne pomladi. „Sokolov“ je bilo prišlo nekaj v društveni opravi, toda le toliko, da se je poznalo, da je veselica „Sokolova“.

Tem krasneje pa so bile maske, gledé sijajne in bogate svoje oprave. V tem živem somenji zbadljivega dovtipa in neskajlenega veselja ogledal si si lahko skoraj da vse narodnosti v Evropi; da še celó Azija in Amerika bili ste zastopani, kajti memo rejenega Kitajca, ki je imel lastnost, kakor jo imajo duhovi v „tisoč in ena noč“, da se je namreč zdaj skoraj do stropa povišal, kmalo zopet na navadno visokost ponižal, motal se je krivonos poljski žid. Poleg prekrasnih Črnogork v svili z zlatom vezljani šetale so zale in bogate Poljakine, od druge strani vzbujala sta pa občno pozornost dva snegobela Eskimo, kojih kožuh je bil z velikim trdom sestavljen iz fino narezanega svilnega papirja. Pa ne le narodi, tudi dostojanstvo je bilo vredno zastopano po kraljevi družini, obstoječe iz kraljeviča in dveh kraljičin. Kdo bi popisal viteze, velikaše in druge, ki so tekmovali s svojimi divnimi barvami oči gledalcev naše obračati. Veličastno se je gibala nočna kraljica, kmalo pred njo,

kmalo za njo ali pa ob njeni strani večno mlada muzika, med obema lovil se je pa šegavi dečko — Amor z zlatimi puščami. Harlekinov živahna razboritost je že preveč znana, da bi jo tukaj zopet opisovali; zadosti naj bo, če rečemo, da bi bili dvorano preobrnili, če bi bilo to mogoče. Premalo življenja imel je pa šolarček s tablico čez ramo, toda nečemo mu krivice delati, kajti moral je biti jeden pridnejših, kajti dostokrat vsedel se je neizbirljiv, kakor je taka mladina, kar na tla in je jel risati — možiceljne. — Dvorana je bila jako okusno in elegantno pripravljena, razsvetljevalo jo je pa h krati 516 sveč. Veselico je obiskalo, ako smo prav podučeni 420 osob, ki so se vrlo zadovoljno razšle na svidanje pri bodoči maškeradi drugo leto.

(„Slavčeva“ veselica) včeraj zvečer je bila prav dobro obiskana. Prostori čitalnični so bili prenapolnjeni. Občinstvo izborna, mask mnogo in to elegantnih. Kje bi s popisom začeli? Je težko. Vse je bilo izvrstno. Med maskami je bil posebno lep Indijanec, huzarka in zima. Tudi krasen škrateelj se je smukal okoli črne ciganke. Brate Slovak z zlato obrobljenim klobukom je ponosno stopal med šegavimi harlekini, kteri so prouzročevali mnogo, mnogo smeha. Kmetjskih domačih fantov in zalih Gorenjk v pečah ni manjkalo. Še natakorce so bile v pečah. Izmed produkcij „Slavcev“ nam je najbolj dopadal „veliki orkester navžarjev“. Kdor ga ni videl in ne čul, temu ga tudi ni mogoče popisati. Obleko vseh dežel in ljudstev; tudi srečne kombinacije. Samo Mahdijevega trobentača ni bilo. Kitajec s cilindrom je pa bil videti. Tudi kitajska četvorica se je morala trikrat potruditi. Eisenhuthovo šaljivo polko „V naravi“ so morali ponavljati. V tej smo čuli v lepem soglasji regljanje žab in kukavico. Po premolku o polunoči prišlo je veliko mask iz strelišča in gnječa v vsih prostorih je postala tolika, da skoro ni bilo moč dihati. Kakor smo čuli iz ust odbornikov, bo prihodnje leto „Slavcev“ priredil svojo veselico v čitalnični dvorani, ktera mu je ad hoc baje že obljubljena. To bi bilo tudi prav; kajti na enem štirjaškem metru šest plesalcev je preveč in tako je bilo s prostorom na plesišču. — Kar je pa najlepše spričalo celi veselici, je ukrep odborov, da se je premolk priredil od ednajstih do polunoči in to, kakor je razložil gospod odbornik P. zarad tega, da bo še vsakdo lahko mesne jedila večerjal, če bo hotel. To je prav! Tako pametnega in res v taci slučajih umestnega in potrebnega ukrepa še ni bilo in zato čast „Slavcem“, kteri so prvokrat pokazali, da tudi v plesni veselici ni treba nasprotovati katoliškemu obredom. To veselico še dalje hvaliti ali pa vodo v Savo nositi! Z lahkim srcem in mirno vestjo se zahvaljujemo v imenu vseh obiskovalcev odboru za ta res prekrasni večer. „Na svidanje“ drugo leto v čitalnični dvorani!

(Korzo v zvezdi) Kakor navadno, se je tudi včeraj popoldne v zvezdi nabralo toliko ljudstva, da ni bilo mogoče naprej priti. Lepih čednih mask nič, ali vsaj silno malo. Tisti našemljeni, kteri so hodili med gnječo, niso sploh bili za poštene ljudi. Nekako najbolje jo je oni pogodil, ki je nosil na hrbtu v tičnici belega petelina. Čedna in res zanimiva pa je bila kmetjska „ofcet“ na lepo s slovenskimi zastavami okrašenem vozu. Spređaj velikanska slovenska trobojnica in za njo zamorec, ženin, nevesta, pust, držica, potem še kaci 5 osob in zadaj na vozu anglešk sluga, v vsaki roki cilinder v najmanj tri nadstropja. S tema se je vedno dvorljivo zahvaljeval za splošno občudovanje. Nekako čudno je bôdlo to kazinarje v oči, kterih je bilo na kazinskem balkonu vse polno. Metali so pomaranče med množico s tako ljutostjo, kakor da bi bilo treba Angleže Mahdiju iz rok iztrgati. To je bilo jako nespametno. Kako lahko bi so na ta način človeku potolkel nos do krvavenja itd. Zato so se pa nekteri dijaki maščevali nad pomarančarji. Kakor na „komando“ so prišli od vsih vetrov s žepi napolnjenimi starimi regljami in pričel se je naskok balkona. Tudi tega ne odobravamo; kruh je vsega spoštovanja vreden ter ni za pustne norčije in da bi se po blatu valjal. Kar se pa tistega „konfeti“ tiče, je vsaka beseda zastoj; neumnost je neumnost. Ob petih se je množica izgubila in zvezdino blato je bilo dovolj zgneteno.

(Fijakar pijan) dirjal je včeraj zvečer okoli 6. ure po mestu brez pravega namena sem ter tje po po ulicah. V Gosposkih ulicah ga „bonus“ premaga in pod kolo vrže, konj z vozom pa dalje dirja. Ko bi ga ne bili vojaki vjeli, bi se bila izvestno

kaka nesreča prigodila, pri tolikanj ljudeh, kakor jih je ravno včeraj okoli Zvezde in v Zvezdi bilo.

(Imenovanje.) Zdravstveni koncipist pri c. kr. cesarskem namestništvu v Gradci, gosp. dr. Jakob Ehmer, postal je namestniški svetnik in deželni zdravstveni poročevalec na Štajarskem.

(O dolenski železnici) raznesla se je vest, da je konsorcij ad hoc pod predsedništvom g. Kušarja vložil prošnjo za trasiranje omenje proge, ktero misli že to spomlad pričeti. „Die Botschaft hör' ich wohl, jedoch mir fehlt der Glaube!“ Nekako prehitro izvršil bi se skok do nameravanega dela že letošnjo spomlad, če tudi bi bil že skrajni čas za to železnico.

Telegrami.

Atene, 18. febr. Kamora je izrekla sedanjemu ministerstvu z 108 proti 104 glasovi svoje nezaupanje, na kar se je ministerstvo odpovedalo.

Pariz, 17. febr. Francozi so se jeli pomikati iz Dong-Sona proti Kitajcem, ktere so 12. februarja pri Vanolu nabili. Občudovanja vredna je hrabrost in ponos francoskih vojakov, kteri so več trdnjav naskočili in vzeli. Boreč se s sovražnikom prišli so do Lang-Sona, ktere ga so Kitajci Francozom pred nosom zažgali. Vendar pa jim je prišla v roke večja svota orožja in streljiva. Kitajci so se zgubivši jako veliko svojih, pomaknili nazaj čez mejo. Gosta megla ovira vspešno prodiranje in pa mraz napravlja.

Tuji.

16. febr.

Pri **Malič**: Janez Müller, trgovec, iz Remscheid. — Popper, Duldner, trgovec, z Dunaja. — Josip Weiss, c. k. profesor, z Dunaja. — Anton Hutner, c. k. stotnik, s soprogo, iz Gradca. — Ferd. Hutner, nadinženir c. k. mornarice, iz Pulja. — Morie Blau, trgovec, iz Zagreba. — Anton Zupan, trgovec, iz Reke na Koč. — Ferd. Codore, kupec lesa, s soprogo, iz Škofje Loke.

Pri **Stonu**: Dr. Maks Hirschfeld, zobozdravnik, z Dunaja. — Oton Rotter, Streit, Franc Trauner, trgovci, z Dunaja. — Karl, Stech, gojzdni oskrbnik, iz Slavetiča.

Pri **Avstrijskem caru**: Ana Eberle, z bratom, iz iz Ralschdorfa.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

18. februarja

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 50 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84 „ — „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	106 „ 85 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 15 „
Akcije avstr.-ogerske banke	868 „ — „
Kreditne akcije	304 „ 70 „
London	124 „ 25 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 81 „
Francoski napoleond.	9 „ 81 „
Nemške marke	60 „ 55 „

Od 17. februarja.

Ogerska zlata renta 6%	— gl. — kr.
„ 4%	98 „ 45 „
„ papirna renta 5%	93 „ 95 „
Akcije anglo-avstr. banke	200 gld. 107 „ — „
Länderbanke	104 „ 60 „
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	570 „ — „
„ državne železnice	305 „ 25 „
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	214 „ 75 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 127 „ — „
4% „ „ 1860	500 „ 138 „ — „
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 174 „ 40 „
„ „ 1864	50 „ 172 „ 50 „
Kreditne srečke	100 „ 178 „ 25 „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ — „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	112 „ 30 „
„ Ferdinandove sev.	105 „ 60 „
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ — „

Žitna cena.

Pšenica banaška 1 hlkt. 8 gl. 50 kr., — domača 6 gl. 93 kr. — Rž 5 gl. 77 kr. — Ječmen 5 gl. 10 kr. — Ajda 5 gl. 61 kr. — Proso 6 gl. 10 kr. — Turšica 5 gld. 76 kr. — Oves 3 gl. 62 kr.

Razglas.

(2)

Okrajni cestni odbor Litijski naznanja, da bo popraviljanje s plazi leta 1882 in 1883 poškodovane skladne ceste blizo Zagorske železniške postaje, cenjene na 1020 gl.; enako tudi tam stoječega mostu čez Medijo, cenjenega na 800 gl., po očitni dražbi tam na mestu 23. februarja t. l. ob 9. uri zjutraj oddano.

Načrti in pogoji dražbe se lahko pregledajo pri cestnem odboru v Litiji, ali pa v občinski pisarni v Zagorji.

Okrajni cestni odbor Litijski

14. febr. 1885.

Jeretin, načelnik.